

lille Sag til et politisk Spørgsmaal. Det synes mig dog, at det er at drive Omhyggeligheden vel vidt, naar han ogsaa her tager politisk Standpunkt og sammenligner denne lille Lov med Loven om Brændevinsskatten og de direkte Skattelove. Hvad Brændevinsdrikingen angaar, er der det at bemærke, at Brændevinen skader den Mand, som nyder den, for saa vidt den har nogen skadelig Indflydelse, men Hundene skade ikke blot den Mand, som holder dem, men sandelig ogsaa alle os andre. Det er ikke alene, som Forslagsstilleren har sagt, Landboerne, der lide under denne Akkumulation af Hunde, nej, det er hele Befolkningen. Jeg ved nok, at det ærede Medlem har stor Kærlighed til Hunde, men det kunde jo nok forenes med en lille Smule Hensyn til den øvrige Del af Samfundet, og i den Grad som vi ere befængte med Hunde her i Landet, tror jeg, at det er paa mange Maader til stor Skade for Befolkningen og Samfundet. Næst efter Tyrkiet er vel Danmark det Land, hvor der findes flest Hunde, særlig løsgaaende Hunde, og jeg kan ikke nægte, at jeg ikke kan forstaa, at der ikke fra mange Sider af Befolkningen er kommet Krav om at faa en ganske anden Skat paa Hunde, end vi nu have, ikke for at forøge Statsskatterne, men for at værne Naboer mod Hundenes Tal og Overgreb. For det første er der jo det at sige, at en Hund koster lige saa meget som en Gris, og den, som har mindre godt Raad til at holde en Hund, kunde bedre fede en Gris til sin Familie i de mindre Husholdninger. I de større Husholdninger, ja endnu mere ogsaa i de mindre Husholdninger, hvor man holder Hund, er man for det første udsat for at faa Huset befængt med forskellige smitsomme Sygdomme, og dertil kommer, at Hundene ikke alene have deres egne Sygdomme, men at de ogsaa bringe Smitte fra Hus til Hus. Det undrer mig derfor, at Sundhedskollegiet ikke har tænkt paa at indgaa til Regeringen med Krav om, at der bliver foretaget Foranstaltninger af hygieiniske Grunde mod vor Overflod af Hunde; i det mindste finder jeg det mærkeligt, at de af Byernes Befolkning, der ikke holde Hund, ikke forlange Forholdsregler tagne mod den Horde af Hunde, som befærde vore Gader. De ere farlige for Børn, de tilsøle Gaderne, saa at Damer, der ere lidt vel chausserede, vanskelig kunne krydse frem ad Fortoyene, og endelig finder jeg det mærkeligt, at hverken Kirken eller Sædelighedspolitiet have anmodet om Forholdsregler mod de

løsgaaende Hunde, da jeg mener, at de foraarsage sædelige Pigebørn og sædelige Fædre en nok saa stor Forargelse som den Litteratur, man er falden saa stærkt over. Jeg vil gerne her inde fra Folketinget — maaske det saa kunde komme ud til disse Samfundsklasser — rette en Opfordring til de Borgere i Byerne og paa Landet, som ikke holde Hund, og som ikke holde af at besmittes af Hunde, til Kirken, til vort Sædelighedspoliti og vort Sundhedskollegium om at forene sig i Bestræbelserne for at fremtvinge en Lov fra Regeringen, som beskytter Samfundet imod Overgreb fra Hundenes Side, hvis man ikke vil gaa saa vidt, at man siger, at enhver, som holder Hund, skal holde den i Baand, hvilket man dog har kunnet gøre i andre civiliserede Lande. Jeg vil yderligere henstille til den ærede Minister, om han i det mindste ikke vil fremkomme med et Forslag, som lyder paa, at de Hunde, som gaa løse, skulle være Tævehunde. Hanhundene skulle holdes bundne. Man vil ved at hellige disse til Familielivet være i Stand til at beskytte den offentlige Moral.

N. J. Larsen: Maa jeg udtale en Tak til det ærede Medlem for Esbjerg for de for mig anerkendende Ord, hvormed han indledede sine fornøjelige Udtalelser. Det ærede Medlem udtalte under sin Sammenligning mellem Brændevinen og Hundene, at Brændevinen skader den Mand, som nyder den, — det var vel ikke Meningen, at det altid er saa? — men ikke andre. Det kan dog tænkes, at Brændevinen kan komme til at skade ikke blot Nyderen, men ogsaa andre; man har set saa galt før. Hvad Hundene angaar, mente det ærede Medlem, at de skade deres Ejermænd og tillige andre. Heller ikke dette holder altid Stik. Jeg vil i øvrigt ikke undlade at gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at den gældende Lov om Hundene indeholder ret skarpe Bestemmelser om det Ansvar, som paahviler disses Ejere over for Tredjemands Person og Ejendele. Gaar N. N. med sin Hund paa Gaden, og det ærede Medlem kommer ridende, og Hundens i livlig Stemning farer frem hen imod Hesten, saa at denne — det kan jo tænkes, skønt det vel ikke kan foregaa i Virkeligheden — slaar det ærede Medlem af . . . (*Blahme:* Det sker ikke) det mener jeg heller ikke, men det kan jo dog tænkes, — saa kan Hundens Ejere komme til at betale et ret klækkeligt Beløb, baade Bøde og Krstatning . . . (*Blahme:* Hvis jeg kender Ejeren), man kan i Reglen let